

Как Ю Гун преместил планината*	5
Легенда за стрелеца Хоу И и Лунната фея	13
Как Цандзие създал йероглифите	21
Легенда за Бялата змия	27
Легенда за Хуа Мулан	35
Воловаря и тъкачката	43
Влюбените, които победили смъртта	53
Нъджа и Господаря на Източното море	59
Отплатата на лисицата	69
Сълзите на Мън Дзян	85
Животните от китайския зодиак	91
Вълшебната четка	103
Всички птици почитат феникса	107

---

* Първите пет приказки са преведени от Христина Теодосиева, а останалите – от Мая Ненчева.

КАК Ю ГУН
ПРЕМЕСТИЛ
ПЛАНИНАТА

Някога, много, много отдавна, сред северните планини живеел белобрад старец на име Ю Гун, което означавало „Глупавия старец“.

Пред портите на къщата му се извисявали две огромни планини – Тайхан и Уан’у. Старецът си мислел, че те запречат пътя и е ужасно трудно да се влезе в къщата. Освен това хората трябвало да изминават дълъг път, заобикаляйки планините, за да могат да стигат до морето.

Когато Ю Гун станал на деветдесет години, събрал всичките си наследници и им казал:

– Деца мои, живях дълго на този свят и планините пред дома ми винаги са били огромно препятствие. Искам вие, които идвате след мен, да живеете по-добре. Ето защо реших да преместим планините.

Като чули думите му, децата и внуците веднага се съгласили. Всички в един глас казали:

– Тези две планини запречат пътя към дома ни. Пречат и на хората да минават свободно. Трябва да ги преместим!

Щом разбрала какво е намислил, жената на Ю Гун се разтревожила и го предупредила:

– Искаш да преместиш планините, но това никак не е лесно. Не забравяй, че вече си стар и не можеш да се трудиш като другите. Та ти едва ли можеш да преместиш могилата пред вратата на съседската къща, какво остава за тези две планини.

Ю Гун изслушал жена си, но изобщо не се съгласил с нея.

– Дори аз да съм стар и да не мога да ги поместя, ние все пак имаме синове и внуци. Планините няма как да пораснат по-високи, а ние, поколение след поколение, ще ги смаляваме.

С всяко камъче, което отнасяме, те ще стават все по-малки. Всеки ден ще се трудим все повече и така най-накрая ще успеем да ги преместим.

– А къде ще сложим всичките камъни и пръст, които ще изкопаем? – попитала жена му.

– Ще ги изсипем от бреговете на Бохайския залив във водите на Жълто море – отвърнал Ю Гун.

Синовете и внуците приели присърце идеята на Ю Гун и скоро започнали да работят, както той им заръчал. Всички в семейството, от най-малките до най-големите, се захванали с преместването на планините. Пръстта и камъните, които изкопавали, хвърляли в Жълто море. Двете планини били в южната част на окръг Шандан, близо до Жълтата река. За да отиде човек до Бохайския залив и да се върне, била нужна половин година. Затова на отиване хората обличали подплатени памучни дрехи, а на връщане носели съвсем тънки одежди.

Това, което неуморно правело семейството на Ю Гун, трогнало мнозина по пътя. В съседния град имало едно момченце от рода Дзинчън, на не повече от седем-осем години. Макар че едва си било сменило млечните зъби, то се отличавало със своя ум. Като видяло как цялото семейство на Ю Гун се отправя на път, за да премести планините, решило, че това е добро дело, и поискало да се включи. Мнозина от близкото село също решили да помогнат и така към работниците се присъединявали все повече и повече хора. Лека-полека те станали огромна група.

Не всички обаче се възхищавали на делото на Ю Гун. Някои дори започнали да му се смеят. Сред тях имало един възрастен човек от окръг Хъчю, наречен Джъсоу, чието име означавало „Умника“. Като гледал какво прави Ю Гун, той започнал да му се подиграва:

– Старче, това, което вършиш, е смехотворно. Ти вече си на преклонна възраст. Съвсем си останал без сили. Какви планини си тръгнал да местиш?! Всичките камъни, които си отнесъл, не са и една пращинка от върховете им. Как изобщо си мислиш, че ще пренесеш тези две огромни възвишения?

Ю Гун въздъхнал дълбоко и отвърнал:

– Не бива да подценяваш хората. Мислиш, че съм стар, че вече нямам сили, но духът ми все още е млад. Така като те гледам, ти още не си пораснал дори колкото седемгодишното момче от рода Дзинчън. Трябва да знаеш, че дори и аз да умра, след мен ще останат синовете ми. Синовете ми са ме дарили с внуци, а внуците ми ще имат свои синове и така, синове след синове, внуци след внуци, ще идват следващи поколения, които ще продължат делото ми. А тези две планини не могат да станат по-високи. Достатъчно е само да постоим, как няма да ги преместим?

Джъсоу само поклатил невярващо глава и си тръгнал. Ю Гун бил решителен и упорит и намерението му било непоколебимо. Той и целият му род – и млади и стари, продължили ден и нощ да работят без почивка за преместването на планините.

Постоянството на Ю Гун развълнувало не само мъжете и жените, старците и децата, но стигнало и до самия Небесен император. Един ден небесен дух, държащ в ръцете си големи змии, летял върху облак по небосвода. Щом погледнал надолу към земята, видял Ю Гун. Той вече бил много стар, но водел голяма група хора, която усърдно пренасяла пръстта от планините. Небесният дух се изумил от тази гледка и се издигнал отново на небето, където разказал всичко на Небесния император. Когато научил за подвига на Ю Гун, той също се трогнал и веднага наредил на двамата синове на могъщия дух – великана Куа Ъ, да отидат на земята и да помогнат на Ю Гун да премести планините.

Духовете слезли сред хората, нарамили по една планина и ги отнесли в различни посоки: едната – на изток, в областта Шуо, а другата – на юг, в окръг Юн. Така двете планини, които някога били свързани и стояли една до друга, днес са разделени. Ето как мечтата на Ю Гун се сбъднала. Оттогава хората вярват, че когато се трудиш упорито и не жалиш сили, можеш да постигнеш всичко и дори боговете са готови да ти помогнат.

